

Ishavsmann vender tilbake til norsk sommer.

=====
**Maleren
Gunnar
Wefring
holder ut-
stilling.**
=====

Foto: Dagbladet.

Det står et isgufs fra lokalene hos Holst Halvorsen på morgensiden i dag da vi kommer og skal se på billedene til maleren og ishavsfareren, Gunnar Wefring. Men det er ikke av billedene og mannen dette gufset kommer, for denne gangen er det mest hyggelig norsk sommernatur maleren vil vise oss; det er bare oven som ikke har fått ordentlig fres på tingene ennå, og ute måler termometret 17 grader.

— Er De ferdig med Svalbard og Grønland? spør vi.

— Ja, dette er bilder fra de tre siste årene og de er nesten alle sammen fra Atnadalen og Rondane her hjemme. Men jeg har også en hel del portretter med.

— Joda, vi kjenner igjen både den ene og andre bortover. Der sitter pianisten Ivar Johnsen og drømmer ved flyglet, og på en sommerlig veranda med klomsterflor utenfor treffer vi Henrik Rytter i dype tanker. Men en kar i Østerdalsbunad utenfor stabbursveggen kjenner vi ikke.

Wefring ler:

— Kjenner De ikke han da? Det er jo stortingsmann Aalborg fra Tynset som laget slik sensasjon i Stortinget for en del år siden. Han er vel den eneste mann i landet som har stått på talerstolen og sunget.

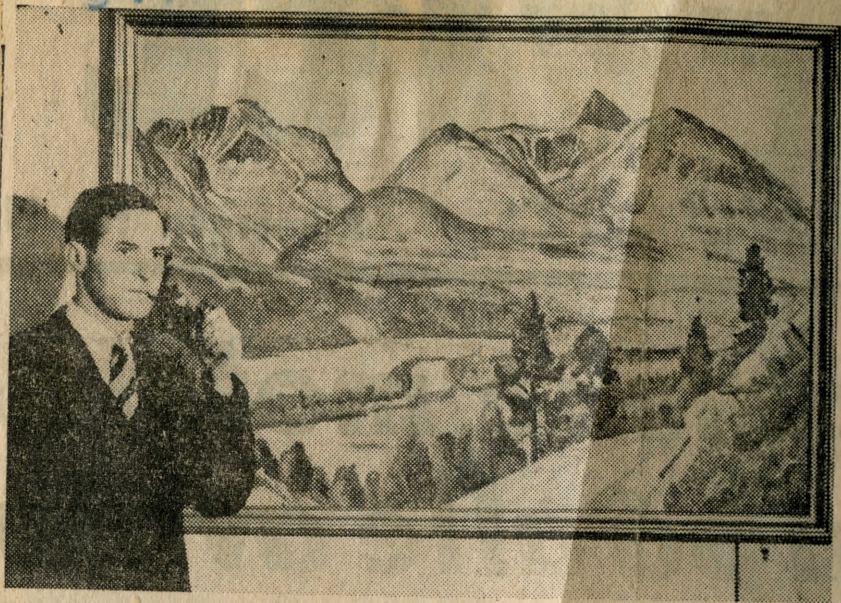
— Sunget?

— Jada. Det hjalp ikke alt presidenten klubbet. Aalborg sang han, og sangen hadde han selv laget og en annen stortingsmann hadde satt melodi til den. Det var i en heftig debatt om korntrygden, det skjedde, og innlegget til Aalborg var denne sangen. Jeg går ut fra at innlegget gjorde sterkt inntrykk. Jeg husker forresten ennå et vers av den sangen:

*For kvar ei grauteskei som ned i ma-
gan gjeng
du fær i lumma ein blanker sølver-
peng,
um sjølv du hev ala
det korn du hev mala
i vesle grautefatet ditt.*

Fritt Folk
10. januar 42.

Gunnar Wefring utstiller sine siste arbeider.

Maleren Gunnar Wefring foran «Sommerdag ved Rondane».

Holst Halvorsen holdt torsdag vernissage for Gunnar Wefring, hvis utstilling åpner idag.

Landskaper og portrettet dominerte utstillingen fullstendig, og maleren, Gunnar Wefring, uttalte også til Fritt Folks medarbeider at han har størst interesse for landskapsmaling og portrettmaling.

— Hvor er motivet til disse landskaper hentet fra?

— Fra Atnadalen og Rondane; her tilbragte jeg nemlig sommeren i år. En del er dessuten fra Telemark; jeg har også en del portretter, f. eks. av en østerdalsbonde og pianisten Ivar Johnsen.

— Er disse maleriene fra den siste tid?

— Alle er fra de to—tre siste år.

— De har hatt separat-utstillinger tid-

ligere?

— Min første separatutstilling hadde jeg i 1925; siste gang i 1936 hvor jeg stilte ut Svalbard-billeder. Jeg deltok nemlig i en ekspedisjon til Svalbard sammen med professor Hoel. Jeg har selvfølgelig også hatt bilder på flere kollektivutstillinger.

— Har De festet Dem ved noen særlig retning innen malerkunsten?

— Nei. Jeg maler naturalistisk — på min egen måte og med min egen komposisjon. Jeg har gått på kunstakademiet her hjemme, i München og i Paris. Dessuten har jeg lært komposisjon hos professor Jacobsen i Danmark, som besøkte Norge for en tid tilbake.

Aftenposten, Oslo, 29/1. 1942.

Gunnar Wefring og frue, fotografert på utstillingen i formiddag.

Fra Svalbard til Rondane.

Gunnar Wefring åpner utstilling idag.

Det er gått seks år siden Gunnar Wefring sist stilte ut. Ved den leilighet stod det et gufs av ishav gjennom Kunstforeningens saler, han hadde noget nær spesialisert seg på Grønland

og Svalbard, hvis golde prakt han hadde fanget inn på en lang rekke lerreter. På utstillingen, som han åpner hos Holst Halvorsen idag, har polarlandet veket plassen for de hjemlige fjell; det eneste som er igjen etter de mange og flittige besøk lengst i nord er et bilde av grubearbeidere i Long Yearbyen.

Til gjengjeld bugner det med slike fjell som er sommerturistenes glede. Særlig er det Rondane, som Wefring tydeligvis betrakter som sin personlige eiendom, det er Storronden og Smitabelgen og Rondeslottet, i sen solglans, i høstlig prakt, i sommerklær med lette skyer over. Det er de uforlignelige kjegler sett fra Foldalen og fra Langglupdalen, fra Høvringen og Atnedalen og nede fra Gudbrandsdalen. Han har operert på begge sider av tregrensen, og har fått med seg en lang rekke støler og stabbur og små fjellgårder. Landskapene er i det hele i avgjort flertall, fjellkjeden brytes bare nu og da av en del portretter og studier. Det er bilder av blandt annet pianisten Ivar Johnsen og den nylig jubilerende socialchef Bognerud; mellom dem finner man en aldrende østerdøl i en solvegg, en hvilende skogsarbeider, et par akter og nogen få stilleben. Og så er det Rondane igjen: Et interessant eksperiment med en skildring fra nøiaktig samme standplass Sohlberg hadde valgt for sitt berømte «Vinternatt i fjellene», men denne gang i sommerlig lys.

Aftenposten, Oslo, 29. januar 1942.